

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ ἀρχαῖς 100. Ἐξέ-
μηνη ἀρχ. 55. Τριμηνια ἀρχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσει διατριμ. 50,
Αμερικῆς ἀλλότρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σέλλινια 10.
Ἐξέμηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΑΙΟΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίξουν τὴν 1ην οἰουδέπητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 13 Νοεμβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 50

ΤΟ ΠΙΟ ΟΡΑΙΟ ΔΩΡΟ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

—Καὶ λοιπὸν, ἐξακολούθησε, πῆρε ἓνα φόβο ἢ ἄλεπου, μὰ ἓνα φόβο. Καὶ λοιπὸν ἀμόλησε τὴν κόττα κι' ἔ-
τρεξε κι' ἔφυγε καὶ ἡ κυρὰ Μαρία ἤρθε καὶ μούδιασε ἓνα αὐγὸ καὶ μοῦ εἶπε εὐχαριστῶ καὶ πῶς ἐγὼ ἐγλύτω-
σα τὴν κόττα τῆς!

Στάθηκε γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοήν ὁ-
στερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποῦ εἶπε μονο-
κοπανιάς. Μὲ κοίταξε κατὰμμάτια καὶ
τόσο πολὺ ἐδειχνε πῶς περίμενε νὰ
τοῦ πῇ «μπράβω», ὥστε δὲν μούκανε
καρδιά νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τὸν ἐπαινο
αὐτόν, μὲλο ποῦ καὶ οἱ φωνές καὶ τὸ
ρίξιμο τοῦ ντουφεκιοῦ τοῦ νεαροῦ κυ-
νηγοῦ μᾶς δὲν μοῦ φαίνονταν καὶ
τόσο γνήσιο ἀνδραγάθημα, καὶ ἔκρινα
πῶς καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο τὰ ἔκα-
νε μᾶλλον ἀπὸ τὸ φόβο του. Δὲν τοῦ
τὸ εἶπα ἔμως αὐτὸ καὶ ἔφυγε γεμά-
τος ὑπερηφάνεια, παίρνοντας μαζί
του καὶ τὸ αὐγὸ, ποῦ πιστοποιοῦσε
τὸ κατόρθωμά του.

Λίγο ὑστερώτερα ἤρθε καὶ ὁ Λέων.
Στὸ χεράκι του κρατοῦσε ἓνα μπου-
κέτο ὅπου τ' ἀγριόχορτα ἦσαν περισ-
σότερα ἀπὸ τ' ἀγριολούδα.

—Νά, μοῦ λέει, γιὰ τὴν Πανα-
γίτσα.

Τὸ στοματάκι του μύριζε βατό-
μουρα καὶ τὰ χεῖλιά του καὶ τὰ με-
λαχροινὰ χεράκια του ἦσαν βαμμένα
κατακόκκινα. Ὁ Λέων δὲν εἶχε πε-
ράσει τὸ πρωῒνὸ του κόβοντας μονά-
χα λουλούδια γιὰ τὴν Παναγίτσα.

—Ἀς εἶναι, εἶπα ἔβαν ἔφυγε κι'
αὐτός, ὡς τὰ τώρα τὸ παίραμα δὲν
ἐδειξε καὶ τόσο θαυμάσια ἀποτελέ-
σματα... Ὁ Γιωργάκης ἔμως ποῦ
νὰ βρισκεται!

Ἐἶχα ἀρχίσει ν' ἀνησυχῶ γιὰ τὴν
ἀργοπορία του, ὅταν ἡ Μαρθῆ, ποῦ
γύριζε ἀπὸ τὰ ψώνια, ἤρθε καὶ μού-
διασε τὴν ἐξήγησιν.

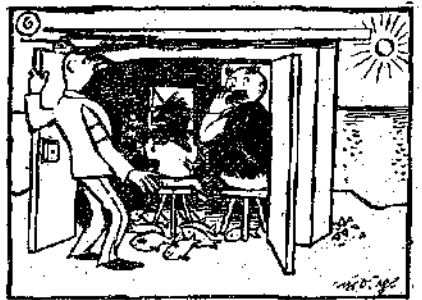
Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἀπὸ τῆ

συγκίνηση καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φω-
νὴ μοῦ εἶπε:

—Ἀχ, δέσποτά μου, καὶ ποῦ νὰ
ξέρατε! Ἐκεῖ ποῦ περίμενα νὰ πά-
ρω βούτυρο, γιὰτὶ ἡ μπακάλαϊνα εἶχε
πολὺ κόσμος στὸ μαγαζί, καθόμουν καὶ
κοίταζα τὸ ζητιάνο, ξέρετε ἐκεῖνο
τὸν τυφλὸ ποῦ παίζει τὸ φλάουτο στὴ
γωνιά τῆς πλατείας... Εἶχε κοντά

τοῦ τὸ σκύλλο του καὶ τοῦ ἔδινε νὰ
κρατήσῃ τὸ δισκάκι, μὰ τὸ χακόμοιρο
τὸ ζωντανὸ ἦταν ἀπαυδιωμένο καθὼς
φαίνεται καὶ σὲ λίγο ἀφῆγε τὸ δι-
σκάκι νὰ πέσῃ κάτω, καὶ ξαπλωνό-
ταν κατὰχαμα καὶ κοίταζε μὲ κάτι
παρακαλεστικὰ μάτια! Ὁ ζητιάνος
πασπατευτὰ ἔξαχνε κι' ἔβρισκε τὸ
δισκάκι καὶ τὸ ἔβαζε στὸ στόμα τοῦ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΙΟΣ ΨΑΡΑΔΕΣ... ΑΔΙΟΡΘΟΤΟΙ

Ὁρίσθε! καὶ στὴ φυλακὴ ποῦ τοὺς ἔβαλαν γιὰτὶ ψάρευαν σὲ μέρος
ἀπαγορευμένο κι' ἐσεῖ ἀκόμα ἐγνοοῦσαν νὰ ψαρεύουν!..

Ἀνεκρινόθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

σκόλλου και τον τραβούσε από τη λαιμαριά για να συγκινηθί :

«— Έλα, κακομοίρη μου, πρέπει να κερδίσουμε το φωμαίι μας.

«Μου φαίνεται η καρδιά να βλέπω αυτό το θέαμα, δέσποτά μου, όταν εξαφνα άκούω μιά φωνίτσα :

«— Άσ' τον τόν σκόλλου σου τόν καυμένο να κοιμηθί, και θά στο κρατήσω εγώ τόν δισκάκι σου, μπάρμπα!

«Ήταν ο Γιωργάκης. Κάθησε κατάχαμα, με τόν δισκάκι στα χέρια και ως αούτη τήν ώρα βρίσκεται άκόμη καθισμένο στην ίδια θέση, τό χρυσό μου τό άγγελάκι. Πότε-πότε γυρίζει και κοιτάζει τόν σκόλλο και από τή ματιά του του ρίχνει καταλαβαίνει κανείς πώς έχουν μουνδιάσει τά πόδια του, μα δέν θά τό κουνούσε από τή θέση του, δέσποτά μου, ούτε για ένα βασιλειο δέν θά τό κουνούσε».

Πέρασε ή ώρα, έφτασε τό μεσημέρι και τότε μιλίς είδα να έρχεται ο Γιωργάκης. Από μακριά μου φώναξε, καταστενοχωρημένος :

«Δέν φέρνω τίποτε για τήν Παναγίτσα σου, ο σκόλλος καμόταν ως τά τώρα. Τί φέρανε οι άλλοι :

Τόν πήρα στην άγκαλιά μου :

«Ο Παύλος γλύτωσε μιά κόττα από τά δόντια τής άλεπούς, του είπα, και ο Δέων μάζεψε ένα μπαουκέτο λουλούδια. Μά εγώ, Γιωργάκη, είμαι βέβαιος πως έκείνο που εχαρίστησε περισσότερο απ' όλα τήν καλή Παναγίτσα ήταν σαν είδε τί καλά που κοιμόταν ένα κακόμοιρο κουρασμένο σκυλλί, ενώ ένα μικρό αγοράκι, για να τό αφήση να κοιμηθί με τήν ήσυχία του, στερήθηκε τά παιχνίδια του και τά τρεξίματά του και κάθησε αυτό και έκανε τή δουλειά του σκόλλου.

«Ανοιξε κάτι μάτια διάπλατα.

«Ποιάς σου τό είπα, παπούλη, ή Παναγίτσα σου :

«Όχι, μου τό είπα ή Μαρθή. Μά εσο για τήν Παναγίτσα, τή γνωρίζω καλά και έτσι ξέρω τί τής άρέσει περισσότερο.

Τό προσωπάκι του φωτίσθηκε με τό άγγελικό του χαμόγελο που τόσο τό αγαπούσα.

«Λοιπόν; μου είπα με άφέλεια, θά μου τή δώσης έμένα τήν Παναγίτσα :

«Θά σου τή δώσω.

Πήρα στό χέρι μου τό ζεστό του χεράκι και μέσα στή μεσημεριάτικη σιωπή, προχωρήσαμε με μικρά-μικρά βήματα προς τόν κήπο που ήταν γεμάτος από τό βούδια που έκαναν τά μελίτσια και τά άρώματα που σκόρπιζαν τά ώριμα φρούτα.

Με σοβαρό, μ' επίσημο, μπορώ να

πώ, ύφος, συγκρατώντας τή χαρά του, πήρε τό άγαλαμάκι στα χέρια του. Από τό κατώφλι τής πόρτας μου τόν παρακολούθησα που άπομακρυνόταν, τόσο μικρούλης μέσα στο άπλετο φώς που τά πλημμύριζε όλα, με κολλημένη στα πόδια του τή γαλαζωπή κεντή σκιά του.

Όταν μπήκα μέσα, έννοιωσα σαν ένα σφίξιμο στην καρδιά βλέποντας άδειο τώρα τό κούφωμα που ήταν στημένη πριν ή Παναγίτσα. Μπορεί και να μην ξαναρχονταν πιά οι μικροί μου φίλοι.

Και όμως, κύριε, ξαναήρθαν. Γιατί υπήρχαν, βλέπετε, άκόμη οι μαρμαλάτες και τό μέλι!

(Franchel) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ.

Τ Ο Π Α Π Α Κ Ι (ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

— Τό τυραννώ; Τ' άγαπώ, Μαμά μου.

«Έτσι λοιπόν, έπου πήγαίνα, τό-σερνα μαζί μου τό παπί. Ήταν τό παιδί μου. Η μαμά έπαιρνε μαζί τής έμένα κι' εγώ, τό παπί. Τ' άχωνα' μέσ' στην μπλουζά. Τή μέρα μαζί μου, στέν περίπατο, στην μπλουζά. Τή νύχτα στην κουζίνα. Ο Μπαμπάς δέν ήξερε τίποτε. Τί έγινε όμως; Τί έγινε; Έτρεχα. Έπεσα κάτω και τό παπί; Έγινε χάλια. Χάλια! Αίματα, πληγές! . . . Τό καυμένο. . . Η Μαμά όμως τό γιάτρεψε. Ίώδια, μαμπάκια, γάζες. Απ' όλα τοδδαλε. Αχ! Πώς φοβόμουνα μή μου πεθάνη. . . Δέν έφραγα από τό κρεβάτιάκι του. Τήν καπελιέρα, δηλαδή! (Θριαμβευτικά). Έγινε! Έγινε θηρίο! Η Μαμά μου αγοράσε ένα καλαθάκι, έδαλε μέσα τό παπάκι, έραψε από πάνω ένα πανί, τό ανοίξαμε στή μέση κι' αυτό ήταν τό παραθυράκι. Από κει έβγαζε τό παπί μου τό κεφαλάκι του κι' έτσι κι' άν έπεφτα, δέ θά τό τσάκιζα πιά τό παιδί μου. Γιατί πάλι τ' άσερνα μαζί μου. Τώρα πιά δέν τ' άχω τό παπί μου. (Με παράπονο). Έφυγε. Τί κλάματα έκανα. Έφυγε; Έτσι μου είπαν. Πώς έφυγε τή νύχτα απ' τό άνοιχτό παράθυρο. Τό πρωί βρήκα τό πανί σχισμένο και τό καλάθι πεταμένο χάμω. (Με παράπονο). Και επειδή έκλαιγα και φώναζα, ρώτησε ο Μπαμπάς, τάμαθε όλα, θύμωσε γιατί τυράννησα τόσες μέρες τό παπί και μ' έκλεισε έδω μέσο. Όπως έκλεισα, λέει, εγώ τό παπί, μ' έκλεισε κι' έκείνος έδω. (Παύση). Στενοχωρήθηκα έδω μέσο. Οι άλλοι έχουν πάει έκδρομή. (Παύση). Τό καυμένο τό παπάκι! Δέ θά

ήτανε καλά μέσα στο καλάθι. (Παύση). Τώρα τό καταλαβαίω. Καλά έκανε κι' έφυγε. Δέν ήταν ευχαριστήμένο μέσα στην καπελιέρα. . . Τώρα θά τρέχη, θά χαίρεται. Καλά έκανε κι' έφυγε. (Παύση). Αχ! κι' εγώ θέλω να φύγω. Στενοχωρήθηκα. . . Δίκιο έχει ο Μπαμπάς!

ΑΓΓΛΙΑ ΗΡΣΙΜ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΕΡΩΦΙΛΗ» (ΚΡΗΤΙΚΗ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ)

Καθώς κληθάναι μιά φωτιά όντε (1) κανείς τή βάλει Κλαδιά και ξύλα πλισιότρα, κ' ή λόχη (2) τ' ή μεγάλη Σαδ ψη άπάνω τ' οθρανοσ μαύρους καπνούς σηκάνει, και σίπτες με πολλή σπουδή τά τράγυρα γεμόνει, (3) Τέτοιας λογής επλήθυνε και πλιά μεγάλη εγίνη. Η μάνιτα του Βασιλειού (4) στην έμιλιάν (5) έβάνη. Όλος άξεοκκίνησε, και φαίνεται σου θορίχνα (6) Χίλιες φωτιές τ' άμμάτια του, κ' οι έμιλιές του έδειχνα Πώς ήταν πλιο άγριότερη παρά θηρίο ή καρδιά του. Σ τόσον άπου τρομάξαμεν όσοι ήμεσσα (7) κοντά του.

Κι' όσαν τόν έκαμε καθός γροικάτε, του σιμόνει, Κι' όσον έμπορείε πλιά ψηλά τά χέρια του σηκάνει, Και τό μαχαίρι τ' άπονο στα σωθικά του βάνει, Κι' άλόπητα τόν έσφαζε' μά πρίχου (8) τ' άποθάνη Σα λιόντας (9) έμονγγισήκε, και τά κήκιά (10) του χείλη Αυό τρείς φορές άνοίξασιν να πούσιν (11) « Έρωφιλη». Σ τ' ύστερους άναστεναγμούς, μα λειπόντας ή γλώσσα, Τόνομα μόνο τό γλυκό δίχως λαλιάν έδωσα.

Σα ρόδον όντα κόφεται κ' εκ τό κλωνάρι βγαίνει, Και μαρμένο και χλωμό σου φαίνε' άπομένει, Τέτοιας λογής τό προσωπο κι' όλο τ' άπομονάρι (12) Κορμί έμεινε στα χέρια τας (13) δίχως τήν κρώτη χόρη Κι' είδα τόν κύριο να σεισθή, τσι τσίχους να τρομάξουν, Τή γή τ' άνοίξη και κορμά νεκρά τ' άναστενάξουν, Και τς εικόνας τώ Θεώ παρέκει να σροαφούσι, Τόση μεγάλη άπονια για να μηδέ θαρρούσι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΟΡΤΑΤΣΗΣ

1. Όντε=όντας, δταν. 2. Λόχη=φλόγα. 3. Γεμόνει=γεμίζει. 4. Βασιλειού=βασιλιά. 5. Έμιλιάν=επιλία. λόγος. 6. Έθρίχνα, έδειχνα κτλ. αντί έθρίχναν, έδειχναν κτλ. 7. Ημεσσα=ήμασε 8. Πρίχου=πόλη, ποσό. 9. Λιόντας=λιοντάρι. 10. Πριλιά=πικρά. 11. Άνοίξασιν να πούσιν=ανοίξαμε να πούσε. 12. Άπομονάρι=άπομεινάρι, έπιλοιπο. 13. Τας=των, του.

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΣΤΙΣ έφημερίδες βλέπω καθεμέρα να γράφουν για τις εισαγωγικές εξετάσεις του Πανεπιστημίου. Οι περισσότεροι από τους τελειόφοιτους του Γυμνασίου που ήθελαν να γίνουν φοιτητές, αποδείχθηκαν πάλι άμαθείς, άστοιχειώτοι, άγράμματοι. Έκαμαν ένα σωρό όρθογραφικά και συντακτικά λάθη και, στα ζητήματα που τους έδωσαν, τα γεγονότα, τα πράγματα που έγραφαν ήταν άνακριβείς, και οι γνώμες τους, οι κρίσεις τους, άκρισίες κι' άνοησίες. Οι έφημερίδες είναι γεμάτες από δείγματα και παραδείγματα, που βαρέθηκα πιά να τα διαβάσω, γιατί κάθε χρόνο είναι τα ίδια. Και τά σχολία ακολουθούν άτελείωτα. Ποιάς φταίει για τή θλιβερή, τήν άπελπιστική αυτή κατάσταση; Γιατί τά παιδιά να βγαίνουν από τό Γυμνάσιο ξύλα, κούτσουρα και τούβλα; Και γιατί να παίρνουν άπολυτήριο, με καλό μάλιστα βαθμό, ενώ θάπρεπε ναχαν άπορριφθεί δέκα φορές; Δέν είναι καλό τό σύστημα των εξετάσεων, των διαγωνισμών; Δέν είναι καλό τό εκπαιδευτικό πρόγραμμα; Δέν είναι καλό εκείνοι που τό εφαρμόζουν στα Γυμνάσια; Η δέν είναι καλά τά σημερινά παιδιά; Ο ένας λέει τούτο, ο άλλος έκείνο. Όλοι όμως συμφωνούν πως τό Κράτος πρέπει να πάρη τά μέτρα του, ναλλάξη τό εκπαιδευτικό πρόγραμμα, που τόσο λίγους δίνει καρπούς, να τό προσαρμόση προς τά σημερινά παιδιά, που οι δυνάμεις κι' οι ικανότητές τους είναι ίσως μικρότερες από άλλους. . .

Τίποτ' απ' αυτά δέν παραδέχομαι. Τά παιδιά είναι πάντα τά ίδια. Εγώ έχω να κάμω μ' εκατοντάδες, με χιλιάδες, αγοράκια και κορίτσια και ξέρω. Όλο τό χρόνο, και προπάντων στην πλησιάζουν οι διαγωνισμοί, φοφοδν στην μελέτη, και γράφουν λαμπρά, και παίρνουν τούς καλύτερους βαθμούς σ' όλα τά μαθήματα, και βγαίνουν από τό Γυμνάσιο καταρτισμένα καλά — όπως τό δείχνουν και τά ώραια γράμματα που γράφουν στην Διάπλασι κι' οι σφές τους άπαντήσεις στους Διαγωνισμούς της— κι' όσ' απ' αυτά θέλουν να γίνουν φοιτητές ή φοιτήτριες, ή να μπουν, σε μιάν άλλη άνώτερη σχολή, δίνουν τις εισαγωγικές τους εξετάσεις μ' επιτυχία. Ρωτώ: γιατί δέν επηρεάζει τό εκπαιδευτικό πρόγραμμα κι' αυτά τά παιδιά; Γιατί δέν είναι κακοί και γι'

αυτά οι καθηγητές τους; Και γιατί οι εξετάσεις τους, στο Γυμνάσιο δέν είναι άπατηλές σαν των άλλων, που παίρνουν χαρτί με βαθμό χωρίς να ξέρουν τίποτα;

Δέ βαρύνετε! Άν τό παιδί είναι καυτό, κανένα πρόγραμμα και κανένας καθηγητής δέν θά τό έκανε έξυπνο. Άν, πάλι, είναι έξυπνο αλλά κι' όκνηρό, φυγόπονο, ή έχει δοθεί σ' άλλα και δέν μελετά τά μαθήματά του, τί του φταίει τό πρόγραμμα ή ο καθηγητής; Με κάθε πρόγραμμα και με κάθε καθηγητή, τά καλά, τά έξυπνα, τά φιλόπανα παιδιά μαθαίνουν και προοδεύουν. Αδτό ξέρω εγώ.

Άν τά κουτά δέν μπορούν με κανένα τρόπο να γίνουν έξυπνα, τά έξυπνα όμως, δταν τυχόν είναι φυγόπονα, υπάρχει τρόπος να φιλοτιμηθούν, να συναίσθανθούν και να μάθουν. . . να διαβάσουν. Αδτός ο τρόπος χρειάζεται. Και φαίνεται πως ή Διάπλασι τόν ξέρει καλά. Γι' αυτό τά Διαπλασπούλα, αγοράκια και κορίτσια, πετυχαίνουν πάντα και παντού. Τό κακό είναι μόνο που δέν διαβάσουν όλα τά παιδιά Διάπλασι, και τό Κράτος δέν έσκέφθηκε ακόμα να τήν άμνη ύποχρεωτική, τουλάχιστα για τις σχολικές βιβλιοθήκες.

Σας άνατάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ (ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Σώπαινε και τρώε ! είπε ο Πιτσιρίκος εξακολουθώντας τή δουλειά του. Έσκασα ! φώναξε ο Δράκος. Έσύ, μικρό μάγε, πώς είσαι; Φούσκωσα λίγο, άποκρίθηκε ο Πιτσιρίκος, αλλά υπάρχει τρόπος να ξεφουσκώσω και να ξαναρχίσω. Και λέγοντας έτσι, πήρε τό μαχαίρι του κι' έσχισε τό ρούχο του και τό ταγάρη του. Άν μορής, είπε στο Δράκο, κάμε και συ τό ίδιο. Ο Δράκος, που ένόμισε πως ο «μάγος» είχε σχίσει τήν κοιλιά του, άποκρίθηκε: Όχι, ευχαριστώ. Προτιμώ να γίνω σκλάβος σου. Έτσι τελείωσε τό στοίχημα. Ο Δράκος ήταν πιά σκλάβος του Πιτσιρίκου, και με τόν ανθρωπάκο στον ένα του ώμο, μ' ένα σακκι γεμάτο χρυσάφι στον άλλον, ξεκίνησε για τό παλάτι.

Όλοι εκεί πέρα ήταν βέβαιοι πως ο Δράκος θά έτρωγε τόν Πιτσιρίκο.

Φαντασθήτε λοιπόν τόν ειδαν να γυρίη καλοκαθισμένος στον ώμο του γίγαντα, που ήθελε να μητρί μαζί του στο παλάτι. Μά πού να τόν χωρέση ή αλύφορα; Γι' αυτό έδωσε μιά κλωτσιά, γροέμισε τόν τοίχο και μπήκε.

Ο βασιλιάς κι' ή βασίλοπούλα βγήκαν σ' ένα μπαλκόνι να ιδουν τί ήταν αυτός ο κρότος. Ο Δράκος έπλησίασε στο μπαλκόνι αυτό. Ο Πιτσιρίκος από τόν ώμο του πήδησε μέσα. Και γονατίζοντας μπροστά στη βασίλοπούλα, της είπα:

— Μου γυρέψατε ένα σκλάβο. Έχετε δύο. Ο βασιλιάς πήρε τότε κατά μέρος τή βασίλοπούλα και της είπα: — Κόρη μου, ξέρω πως δέν έχεις καμιά δ-

ροξη να παντρευτεί αυτό τον άνθρωπακο. 'Αλλά είσαι βασιλοπούλα κι' έχεις χρέος να το κάμης. 'Ο Πιτσιρίκος, βλέπεις, έκαμε δ'τι του ζητήσαμε. Κι' εγώ είμαι υποχρεωμένος να κρατήσω το λόγο μου και να τον κάμω γαμπρό μου.

— Μεγαλειότατε πατέρα μου, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα με σεβασμό. 'Αφήστε με μένα και θα βρω τρόπο να ποφύγω αυτό το γάμο, που δεν τον θέλετε ούτε σεις.

— Καλά, παιδί μου, είπε ο βασιλιάς κάμε δ'πως ξέρεις, φτάνει να μη με βγάλεις απ' το λόγο μου.

'Η βασιλοπούλα γύρισε στον Πιτσιρίκο και αφού τον έκαμε να της διηγηθῆ πῶς ένίκησε το Δράκο, του είπε :

— Δεν άρκει αυτό για να γίνης άντρας μου. Πρέπει να νικήσης και μένα. 'Αλλά δεν θα παραβγοῦμε βέβαια στη σωματική δύναμη, παρά στο μυαλό. Θα νικήση όποιος από τους δυό μας φανῆ έξυπνότερος. Κι' αν φανῆς εσύ, θα σε παντρευτώ άμέσως.

— Σύμφωνοι ! είπε ο Πιτσιρίκος με βαθειά υπόκλιση. Οὔτ' εγώ δεν θα θέλα να παντρευῆ η Βασιλική 'Υψηλότης σου έναν κουτό.

Στη μεγάλη σάλλα του θρόνου μαζεύτηκαν για το «στοίχημα» όλοι οι παλατιανοί. Και τους έπιασε τέτοιος φόβος, διαν είδαν το Δράκο να κάθεται χάμω ! Γιατ' ήταν τόσο ψηλός, που δεν μπορούσε να σιαθῆ όδοιος ούτε μέσα σε μιá βασιλική σάλλα.

'Ο Πιτσιρίκος του έγενεψε κι' εκείνος σύρθηκε κοντά του. 'Αντικρύ του καθόταν η βασιλοπούλα.

— 'Ας άρχίσουμε, είπε αυτή. Κι' ως ιδούμε πρώτα ποιός από τους δυό μας μπορεί νακούη ψέματα με περισσότερη ύπομονή. Θα λέμε κι' οι δυό κι' όποιος θα πῆ πρώτος «αυτό είναι ψέμμα !» θα χάση.

— Μάλιστα ! είπε ο Πιτσιρίκος. Να μου πῆτε όσα ψέματα θέλετε, θα σάς πῶ κι' εγώ, και θα ιδούμε.

Κι' η βασιλοπούλα άρχισε :

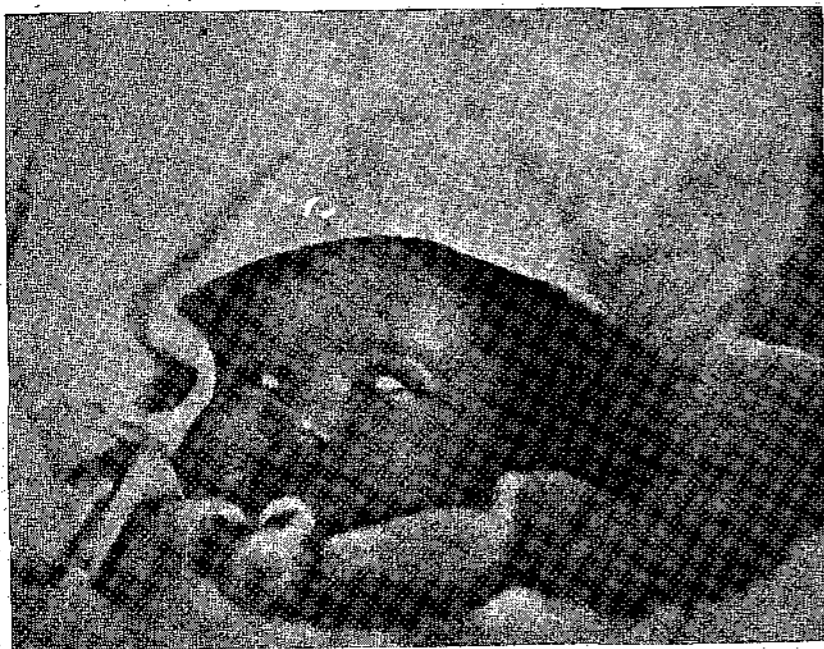
— Έχουμε το μεγαλύτερο λειβάδι του κόσμου. Οι βοσκοί μας, διαν βαρουν τα βούκινα από τη μιá του άκη και την άλλη, δεν άκούγονται καθόλου άναμεταξύ τους.

— Αυτό δεν είναι τίποτα, είπε ο Πιτσιρίκος. Το δικό μας λειβάδι, στα χτήματα του πατέρα μου, είναι τόσο μεγάλο, ώστε διαν ξεκινά από τη μιá του άκη ένα νιογέννητο μοσαράκι, ως να φτάση στην άλλη, γίνεται μεγάλο βόδι.

('Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ξυπνῶ από ένα ώρατο όνειρο που είδε.

ΤΟ ΔΕΜΑΤΙ ΤΑ ΞΥΛΑ
ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἦταν καλοὶ—ἀχ, ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει πολλὰ-πολλὰ χρόνια—εἶχαν ὅλα τὰ πράγματα κάτω ἀπὸ τὴν προσταγὴ τους : τὰ ζωντανὰ καθὼς καὶ τ' ἀφυχα. Καὶ ὅλα ἔκαναν πρόθυμα τὰ θελήματά τους, γιατί καθὼς εἶπαμε, οἱ ἄνθρωποι τότε ἦσαν καλοὶ καὶ ὅλα γινόνταν γρήγορα καὶ πρόθυμα.

Ἔτσι, ἀν πῆγαινε κανεὶς στὸ δάσος νὰ κόψῃ ξύλα καὶ μάζευε ἕνα δερμάτι, ἔλεγε στὸ δερμάτι τὰ ξύλα νὰ πάη σπῆτι του καὶ ἐκεῖνο κινούσε μοναχὸ του καὶ πῆγαινε ὅπου τοῦ ἔλεγε.

Ἔφυγὴ μου, τί καλὲ ποὺ περνοῦσαν τότε οἱ ἄνθρωποι!

Ἔτυχε λοιπὸν μιὰ μέρα μιὰ γυναίκα νὰ πάη νὰ κόψῃ ξύλα καὶ καθὼς εἶχε βάλει μπροστὰ τὸ δερμάτι κι' ἐκεῖνη πῆγαινε ἀπὸ πίσω, βαρέθηκε πιά νὰ περπατᾷ τέσσην ὥρα μὲς στὸ δάσος.

— Γιατί νὰ μὴν καθῆσω ἐπάνω στὸ δερμάτι νὰ με κουβαλήσῃ ἐκεῖνο σπῆτι μου ; εἶπε μὲ τὸ νοῦ της. Ἔτσι θὰ γλυτώσω καὶ τὸ δρόμο καὶ τὸν κόπο.

Τῆπε καὶ τῆκανε. Ἔλα ὅμως, ποὺ μόλις καθῆσε ἐπάνω στὸ δερμάτι, ἐκεῖνο στάθηκε στὴ θέση ποὺ ἦταν καὶ δὲν ἔκανε πιά βῆμα. Θύμωσε ἡ γυναίκα, φουρκίστηκε, τὸ φοβέρισε, τοῦδωσε ξύλο, τίποτε, τὸ δερμάτι, ἀκούνητο. Τὸ δερμάτι, βλέπεις, ἦταν ἀπὸ ξύλο καὶ οὔτε ἔπαιρνε εἰδηση οὔτε ἀπὸ τίς ματσουκιές οὔτε ἀπὸ τίς φοβέρες.

— Περπάτα, μωρέ, περπάτα! φώναζε ἡ γυναίκα, χτυπώντας το δυνατώτερα.

Ἄδικος κόπος. Τὸ δερμάτι τῆχε βάλει πείσμα νὰ μὴν περπατήσῃ. Καὶ τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ βῆθη τοῦ δάσους γιὰ νὰ δώσῃ δίκιο στὸ κομμένο ξύλο καὶ γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴ γυναίκα :

— Ἀφοῦ φάνηκες τόσο τεμπέλα καὶ τόσο σκληρὴ, εἶπε ἡ φωνή, ἀντὶ νὰ σε κουβαλήσῃ τὸ δερμάτι, θὰ τὸ κουβαλήσῃς εἰς τὴ ράχη σου.

Κι' ἔτσι ἡ χωριάτισσα ἀναγκάστηκε νὰ λῶσῃ τὴ ζώνη της καὶ νὰ φορτωθῇ στὴ ράχη της τὸ δερμάτι καὶ νὰ τὸ κουβαλήσῃ ὡς τὸ χωριό.

Καὶ ἀπὸ τότε ἔτσι γίνεται μὲ ὅλα τὰ δερμάτια.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
ΣΕ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Μὴν ἀκοῦς τί φλυαροῦνε,
Ἔρουν τάχατες τί λένε ;
Γράφεις δράματα — γελοῖνα.
Γράφεις κωμωδίες — κλαίνα.
ΚΑΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΛΙΔΛΙΠΟΥΤ

Δίχως άλλο θα έχετε διαβάσει τὰ «Ταξίδια του Γκιούλιβερ», τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ Ἄγγλου Σουίφτ, ποὺ περιγράφει τίς περιπέτειες ἑνὸς πολυταξιδεμένου Ἄγγλου σὲ διάφορες φανταστικὲς χώρες, στὴ χώρα τῶν Γιγάντων καὶ στὴ Λιλιπούτη τὴ χώρα τῶν νάνων. Ἔ, λοιπὸν, ἀν εἴχατε ἔρθῃ μαζί μου στὸ Παρίσι θὰ βλέπατε εἴτι ἡ Λιλιπούτ ὑπάρχει καὶ στὴν πραγματικότητα καὶ βρίσκεται ἐγκαταστημένη στὸν περίβολο τῆς Ἐκθέσεως κι' όποιος θέλει μπορεῖ νὰ πάη

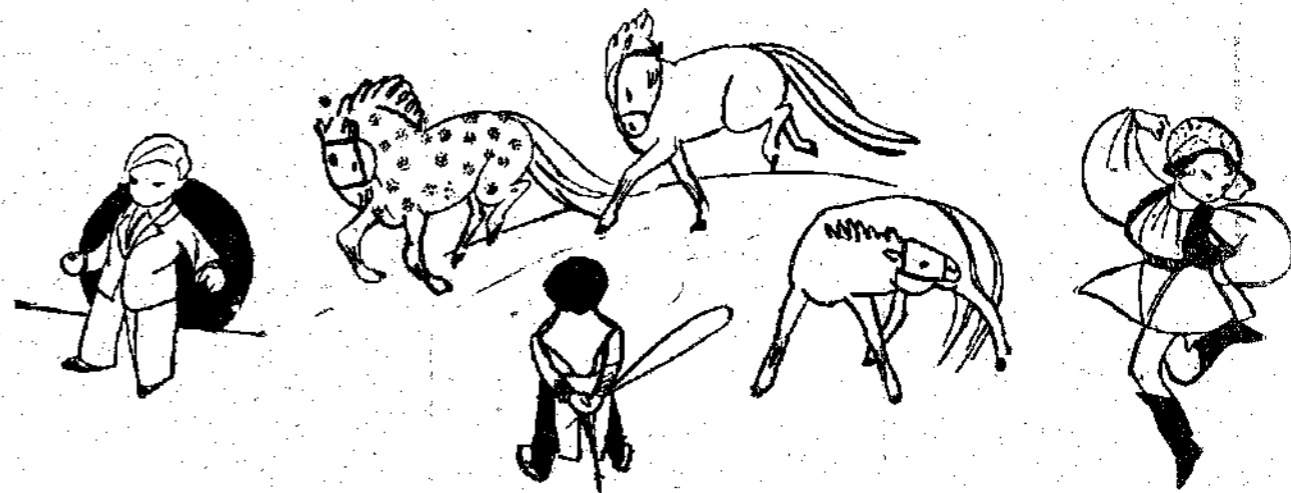
Κι' ἀλήθεια, οἱ κάτοικοι τῆς παριζιάνικης αὐτῆς Λιλιπούτ εἶναι ὅλοι τους κοντοὶ σὺν παιδικὰκι 8-9-10 ἐτῶν τὸ πολύ, ἀν ὄχι καὶ λιγώτερο, καὶ ὁ κοντήτερος ἀπ' ὅλους, ὁ Ἴταλὸς κύριος Φραντζέσκο, ἕνας νεαρὸς Λιλιπούτειος δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἔχει ὕψος ἀκριβῶς ἕναν πῆχυ, δηλαδὴ 64 ἑκατοστόμετα.

Νομίζεται ὅμως πῶς οἱ νάνοι αὐτοὶ ζηλεύουν τυχὸν τοὺς ἄλλους ἐπισκέπτες γιὰ τὸ ἀνστήματά τους ; Καθόλου. Ἀπεναντίας τοὺς δέχονται μὲ μεγάλη προθυμία καὶ εὐγένεια, τοὺς

μεγάλῃ φρόνησιν τὴν πρωτεβοιά του καὶ ἐπάξια ἔχει κρεμασμένο στὸ λαίμω του τὸ περιδέραιο καὶ τὸ ἔβλημα τοῦ δημάρχου.

Μὰ ἔχει καὶ ἀξιόους βοηθοὺς. Στὸ ταχυδρομικὸ γραφεῖο ἀπ' ὅπου ἔστειλα μιὰ κάρτα στὸ φίλο μου Ἄζαρία καὶ στοὺς ἄλλους γνωστούς μου, ἐργάζεται ἕνας νεαρὸς ὑπάλληλος ποὺ σφραγίζει καὶ διεκπεραῖώνει τὴν ἀλληλογραφία μὲ μιὰ ταχύτητα πραγματικὰ ἀξιοθαύμαστη.

Γιατί ὑπάρχει καὶ ταχυδρομικὸ γραφεῖο στὴν Λιλιπούτ, ὅπως ὁ-

'Ο θίασος τῶν Λιλιπούτειων καὶ τ' ἀλογάκια τους.

νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, χωρὶς νὰ εἶναι Γκιούλιβερ.

Στὴν πολιτεία αὐτὴ ζοῦν πενήντα νάνοι ποὺ ἔχουν ἔρθῃ ἀπὸ τὴ Ρωσία, τὴν Τσεχοσλοβακία, τὴν Οὐγγαρία καὶ τὴν Ἴταλία. Ἐργάζονται ὅλοι τους, στὸ Λούνα-Πάρκ καὶ ἐπειδὴ εἶναι τόσο πολλοὶ, ἀντὶ νὰ μένουν σκαρπισμένοι στὰ διάφορα ξενοδοχεῖα, προτίμησαν νὰ κατοικήσουν ὅλοι μαζί σὲ μιὰ πολιτεία, κτισμένη σὲ μικρογραφία, γιὰ τὴ δικὴ τους χρῆσιν ἀποκλειστικὰ, ὅπου τὰ σπῆτια εἶναι ὅλα τόσο μικροσκοπικὰ, ὥστε μοιάζουν σὺν κουκλόσπιτα.

Ἐπρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σῶς πῶ ὅτι μόνον ὅσοι εἶναι κοντήτεροι ἀπὸ ἕνα μέτρο καὶ τριάντα ἔχουν δικαίωμα νὰ κατοικήσουν σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία τῶν νάνων, μὴ δῆλωσε ἕνας Λιλιπούτειος, ποὺ τὸ μικροσκοπικὸ ἀνάστημά του δὲν τὸν ἐμποδίζει ὡς τόσο νὰ ἔχη τὸν τίτλο τοῦ κόντε, ὁ κόμης Πρίμο Μάγκρι.

δείχνουν ὅλα τ' ἀξιοπεριεργὰ τῆς πολιτείας τους καὶ δείχνουν ἐντελῶς ξεχωριστὴ ἀγάπη καὶ τρυφερότητα στὰ παιδιὰ.

Ὡς τόσο ἄσχημα ἔκανα κι' ἔβαλα γιὰ τίτλο σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο «τὸ Βασίλειο τῆς Λιλιπούτ» γιὰτὶ ἕνα ἀληθινὸ βασίλειο ἔχει πάντα βασιλιά, ἐνῶ ἡ παριζιάνικη πολιτεία τῶν νάνων ἔχει μόνον δημάρχο, τὸν Ὀλλανδὸ κύριο Οὐλπτς.

'Ο σεβάσμιος αὐτὸς κύριος (εἶναι ἐβδομήντα ἐννέα ἔτην ἀν ἀγαπᾷτε) ἔχει τόσο μυαλὸ καὶ τόσο γῆφυνάδα ὅσο μπόι τοῦ λείπει καὶ θυμίζει τὸν Ἄλφιο, ἕνα φιλόσοφο τοῦ παλιοῦ καιροῦ ποὺ εἶχε μόνο 60 πάντους ὕψος καὶ διαν τοῦ ἔλεγαν ἀν δὲν στενοχωριέται γιὰ τὸ ἐλάττωμά του αὐτό, ἀπαντοῖσε πῶς ἀπεναντίας, «ἐδ-γνωμονεῖ τὸ θεὸ ποὺ ἔδωκε τὴν ἀθάνατη ψυχὴ του μὲ τόσο ἐλάχιστη ποσότητα θνητῆς ὕλης.»

'Ο κ. Οὐλπτς λοιπὸν κυβερνᾷ μὲ

παρχει καὶ δημαρχικὸ μέγαρο, καὶ ξενοδοχεῖο κίτρινη. Ὅλα εἶναι θαυμάσια ὀργανωμένα καὶ λειτουργοῦν περίφημα στὴν πολιτεία τῶν νάνων.

Ἐκτός ἀπὸ τὰ δημόσια κτίρια ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὰ μαγαζιά. Ὁ κ. Σέργιος Πεντόφ ἔχει κληρονομία καὶ ἡ κυρία Τρίπτε διευθύνει ἕνα λαμπρὸ βαφεῖο. Μέσα στὸ μπαλιματιδικὸ του ἕνας προκομμένος ταγκάρης ἀλλάζει σόλες καὶ ψέδια ὥσπου ν' ἀνοιγοκλείσῃ τὰ μάτια σου καὶ παρακάτω ὁ Κοντορεβιθούλης—ἀν δὲν εἶναι αὐτός, τότε θὰ εἶναι ὁ ἀδελφός του— ἔχει στήσει ἕνα ὑπαίθριο ψητοπωλεῖο.

Οἱ Λιλιπούτειοι ἔχουν καὶ τὸ γιατρό τους ποὺ θεραπεύει μὲ τὴν ἴδια φροντίδα τοὺς ἀνθρώπους ὅπως καὶ τὰ ζῶα. Γιατί, ὅπως σῶς εἶπα καὶ παραπάνω, οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς μικρῆς πολιτείας παίξουν στὸ Λούνα Πάρκ, ὅπου μέσα στὰ διάφορα ἄλλα νοῦμερα παρ-ου-

πάλι πξς στὸ σχολεῖα παρακάτω ; δὲν ἔβγαλα οὐτε λέξη !) **Μάνναν** (χαίρω πολὺ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις καὶ περιμένω τὸ ψευδώνυμό σου, ἀνοίσταται, θὰ εἶναι γιὰ τὸ 1938) **Πικροδάφνην** (πολὺ σ' εὐχαριστεῖ δ. κ. Ξανόπουλος γιὰ τὴν εἰσφορά σου ἄλλὰ γιὰτί τόσο πολλὰ ; δὲν εἶπαμε ἀπὸ λίγα ; ἐλπίζω τώρα νὰ λάβω κι' ἐκτενέστερο γράμμα σου) **Φράνσοι Τὸν** (πολὺ ἔμφορο τὸ γραμματάκι σου γιὰ τὸ φθινόπωρο καὶ τὰ ἔσα σου ἔφερε σοῦ ἄλλαξα τὴ διεδύναση λυπήθηκα ποὺ ἤλθεσ καὶ δὲν μπῶρεσα νὰ σὲ ἰδῶ ἄλλη φορά ; ἔ ; στὴν ἐρώτησή σου ναί) **Ἄδν Κιχῶτην** (ἔσπευλα περαστικά τί ἀτυχία νὰ χάσῃ καὶ τὸ γάμο ποὺ πῆγαν οἱ ἄλλοι σου ἔφεραν τουλάχιστον πολλὰ κουράτια ;) **Ὀρεινὸν Κερκύρας** (παράκατο δὲν εἶναι, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι δημοσιεύσιμος ἔγραφα τοῦ Ἀναγία πῶς στὸ πτομα του θὰ στείλῃ τῆς Κικίης μιὰ γούνα ἀπὸ ἄλεπού τοῦ Διαγωνισμοῦ αὐτοῦ δημοσιεύθησαν κιόλα τὰ ποικίλα) **Κρητικὴν, Κασερινήν, Ἑρακλειώτισσαν** (τις τρεῖς καλές μου φίλες, ποὺ πῆνε στὸ ἴδιο σχολεῖο, στὴν ἴδια τάξη καὶ κἀθουναὶ καὶ στὸ ἴδιο θρανί) **Μέβεια** ποὺ θὰ μοῦ κάμουν καὶ πολλὰ ξεσπαθώματα !) **Δανάην Θεοδορακοπούλου** (ἔσπευλα 2 τετράδια ἔχῃ, τὸ ψευδώνυμο δὲν εἶναι ἀπαραίτητο) **Υποπλοίαρχον Κεῖσιαν, Ἡλιοπερίχτην, Βιργίλιον** κτλ. κτλ.

Εἰς ἔσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 23ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Ἰανουαρίου.

609. Αεξίγραφος
 Εὐχάριστο συναίσθημα τὸ πρῶτο μου,
 Στείλῃς ἀπλὸ σημεῖο τὸ δευτέρο μου,
 Κι' ἂν εὐχὴ κάποιος νὰ πῆς στὸν πόλεμο,
 Θὰ πολεμήσῃς ἂν τὸ σὺνολό μου.
 Μαγειρμένο Βασιλόπουλο.

610. Στλαβόγραφος
 Σύμφωνα βάζω στὴν ἀρχή,
 Προσθέτω μὴν ἄντωνυμία,
 Καὶ νῆσο κἀνα ἑλληνική,
 Ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀσία.
 Μικρὸς Σπουδαστής

611. Στοιχειόγραφος
 Τοῦ μεγαλώνεις τὴν οὐρά,
 Τοῦ κόβεις τὸ κεφάλι,
 Κι' αὐτὸ τὸ κακοκίδιο
 Δὲν μένει πιά τὸ ἴδιο :
 Τύραννο κἀνε μιὰ χαρά,
 Μὲ ὁμότητα μεγάλη.
 Ρεμῆς

612. Αἶνιγμα
 Τὶ δέντρο ὄρατο, μεγάλο,
 Μά ἔχει καὶ κἀτὶ ἄλλο :
 Νά, καὶ στὰ τρία γένη
 Τὸ ἴδιο δέντρο μένει.
 Περσὸς

613. Τρίαινα
 * * * Νάντικα κατασθῶν οἱ ἀ-
 * * * στερῆσοι διὰ γραμμάτων
 * * * οὕτως, ὅστε νάναγινώσκων-
 * * * ται : ὀριζοντίως, τίτλος ἄ-
 * * * στανοῦ μονάρχου καθεῖνος
 * * * ἐξ ἀριστερῶν, ἀρχαῖος θεός,
 * * * ἑλληνικὴ λίμνη καὶ χρο-
 * * * νικὴ μονάς.
 Ἀγγορολογιότατος

614. Κρυπτογραφικόν
 128456728930 = Ρωμ. Ἀυτοκράτωρ.
 2848076 = Τραγική βασίλισσα.
 30720 = Ἄντωνυμία.
 456020 = Τὴν φέρει ὁ κλητήρ.
 58230 = Τραγικὸς βασιλεύς.

65280 = Οὐράνιον σῶμα.
 72028930 = Ἴταλὸς Ψωγράφος.
 8452789 = Δὲν κλίεται.
 92980 = Ἀρχαῖος βασιλεύς.
 088160 = Πέριση ποιητής.
 Ὀπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ

615-619. Μαγικὸν Γράμμα
 Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑ-
 κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλ-
 λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
 σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
 τόσαι λέξεις :

620. Ἐπιγραφή ἐξ Ἀριστοτέλους
 * * * Τὰ πρῶτα καὶ τὰ δευτέρα γράμ-
 * * * ματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
 * * * ξεων, τιθέμενα ἀνά ζεύγη εἰς τὴν
 * * * θέσιν τῶν ἀστερίσκων, ἀποστέλουν
 * * * Ἐπιγραφήν ἧς ζητεῖται ἡ ἀνά-
 * * * γνωσις :
 * * * 1, Προφήτης 2, Μέρος τοῦ λό-
 γου 3, Αρχαῖος ποιητής 4, Με-
 γάλῃ εὐδοκματικῇ πρώτευσσα 5, Μέγας
 ἀστρονόμος 6, Ὀμηρικὸς βασιλεύς 7,
 Κόκκινον ἄνθος τοῦ ἀγροῦ.

621. Γέλιος
 αὶ αὐ αὐαααα τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 αὶ αὐ αὐ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 οὶ αὐ αὐ Γῆ μνῆ
 αὶ αὐ αὐ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 αὶ αὐ αὐ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 Μικρὸς Σπουδαστής

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 35.
 420. Ἀστάρης (ἄστ.α. Κῶς).—421,
 Οὐδ-βοῦς.—422. Δεσμὸς-θεσμὸς.—423.
 Αἰαία.—424.

425. ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ
 Α Ν Ν Ι Β Α Σ (Ρέα, Ἀρεῖος, κλειός,
 Ν Ο Μ Ι Α Κ Λεία, ἔλεος, Ἴος, ὀλ-
 Ν Ο Μ Ι Σ Μ Α κός, σκέλος).—426.
 Ι Ι Σ Π 480. Διὰ τοῦ Α :
 Β Α Σ Σ Ο Ρ Α ἄβρος, ἄρμα, αἶνος
 Α Μ Ρ Ν (ἡ οἰνός), ἀγρός, οἰ-
 Σ Κ Α Π Α Ν Η νία.—431. ΣΩΚΡΑ-
 ΤΗΣ-ΑΪ-ΝΕΤΑΪΝ (Σπάρτη, Ὁρίων,
 Κῶνος, Ρωσία, Αἴγνα, Τίαρα, Η-
 λιος, Σ.Νῶ).—432. Πῶς μὴ Ἕλλην Βάρ-
 βαρος.—433. Ὀνόμαθα ἐς Φίλιππου
 (οψ, ο μὲ θα, ἐς φῖ λι, ποῦς).

ΕΞΕΛΟΧΗ :

ΕΠ. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

800 μ. Χ. - 1936

«...Τὸ βιβλίον αὐτὸ, ἑλληνικὰ πολ-
 λῦτιμο, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σὲ
 κάθε ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη...»
 «...δελνεῖν σὺν καθρέφει
 δὴν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ νεοελλη-
 νικοῦ ποιητικοῦ λόγου ἀπὸ τὰ
 πρῶτα τοῦ πελλοκάματος ὡς τὴς
 τελευταῖες τοῦ κατακτήσεως.»

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΠΡΩΒΕΤΑΙ Σ' ὍΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΙΑ
 ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦ. ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τιμὴ Δεχ. 60 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ
 καὶ Σελήνια 5 γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AZ-789]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ
 Συμμετοχὴ ἐντελὸς ὄψεως. Ἀγῆς
 15 Ἰανουαρίου. Δεκτὰ γραμμένα, Ἑλλη-
 νικά, Ἀγγλικά, Γαλλικά. Περιμένω ἀπ'
 ἄλα τάχαπῃτὰ συνδιαπλασσοῦλα χωρὶς
 προτιμήσεις. Ἐσωτερικῶ — Ἐξωτερικῶ.
 Δῶρα τρία ἑξαστέρην. Ἐπανοὶ τρεῖς.
 Δ/σις : (AZ-492). **ΕΥΑΝΝΑ**

[AZ-790]

Κατερχόμενος ἀπὸ τὸ «**Χάλλουοντε**»
 χαίρειτὸ ἄλον τὸν διαπλασοκόμορον καὶ
 ἰδιαίτερος τὸν **Θηριοδραμαστήν** καὶ **Υ-**
δραϊόπουλο. Ἐπίσης ἀλληλογραφῶ μὲ
 τὴν μεγάλην τάξιν. Δ/σις : Α. Σαββίδην
 (Διὰ Ρ. Τ.), Ἀριστοτέλους 47, Ἀθῆνας.
 Μετὰ τιμῆς **Ρόμπτερ Τέλλορ**

[AZ-791]

Μπετοῦλ, Νερμίν, μόνο μιὰ καλὴ σα-
 πάρτα θὰ τὸ... βάλῃ στὴ θέσιν του.
Αεῖλα

[AZ-792]

Διαβάσων τὴν Διαπλαστικὴν ἐκφυλολόγησιν
 καὶ αἰτιος τούτου ὁ Κόρης Ὀπλικαν-
 τῶ. **Ρόμπτερ Τέλλορ**

[AZ-793]

Βλαπῆκη = Ἄγλα, Ρήγας = Ἀγιάννης,
 Β Παπασιδέρη = Παντοκράτειρα.
Μικρὸς Φιλόσοφος

[AZ-794]

ΔΗΜΟΥΦΩΙΣΜΑ : Ἐνας πρωτότυπος
 Διαγωνισμὸς, γυμνῶς ἐνδιαφέρον προ-
 κληρόσεται ἀπ' τὰς «**Ἀνοικτοκάρδους**»
 Κάθε Διαπλασοκόμο τοῦ θέλει νὰ φηρι-
 σθῆ τὸ ψευδώνυμό του ἐς μιὰς γράφῃ συ-
 νοθεύοντας τὸ γράμμα μὲ 3 βραχμέες. Προ-
 βισομία μέχρι 15 Δεκεμβρίου, ὅποτε θὰ δη-
 μοσιευθοῦν τὰ πρὸς ἔκλογὴν ψευδώνυμα.
 Κάθε ἐκλογὸς δικαιόσεται νὰ στείλῃ ἕως
 τέλους Ἰανουαρίου τὸ πολὺ 5 φήφους γιὰ
 ἑποια ψευδώνυμα προτιμᾷ. Κάθε φήφος κᾶ-
 νει 0,50.Θκ βραβεύοσθην οἱ τρεῖς πρώτοι φη-
 φιόσάντες καὶ οἱ τρεῖς εὐστοχικέτερον φη-
 φιόσάντες ἘΞ ἐκλεκτὰ βραβεῖα. Διευθυνοῖς :
 (AZ-503). **ἌΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ**

[AZ-795]

Κατόπιν προσωπικῆς προσβολῆς, ἀ-
 παραίσησα νὰ μονομαχήσω μετὰ τοῦ
Ρόμπτερ Τέλλορ. Ἀποστέλλω μάρτυρας :
Υδραϊόπουλο καὶ Συριανόν.
Θηριοδραμαστής

[AZ-796]

Τόμπουλα, πρόσθεξ... γιὰτί... διποῖς
 ἐπεριβάτειν αὐτοῦς καυγάδες τρίτων τρίθει
 τίς περισσότερος. **Γλαυκώπις Ἀθήνη**

[AZ-797]

Δεχόμεθα εὐχαρίστως : **Ἰμπελιαν καὶ**
Ἀγνιδόσιαι εἰς σὺλλογόν μας.
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[AZ-798]

Κυρίαρχε τοῦ Διαπλασοκόμορον : Δὲ δί-
 νουμι σημασία εἰς κυρίαρχος... κατ'
 ὄνομα ! **Θηριοδραμαστής,**
Συριανός, Υδραϊόπουλο

[AZ-799]

Κυρίαρχε τοῦ Διαπλασοκόμορον : Πῶς
 στὴ γιαιάκι σου νὰ σοῦ ἐτοιμάσῃ μιὰ
 γαργάρα μὲ... Συλόδορκες...!!!
Σίλλερ

[AZ-800]

Α Διαγωνισμὸς, διμηνος, διδραχμος ψω-
 τογραφίας. Βραβεῖα 8-4 ἐκλεκτὰ.
 «Περιμένω ὀποσῆρῆν». Δ/σις : **Ν. Α. Βα-**
λετόπουλο, Μυτιλήνην.